

N:o 69.

Ank. till Riksd. Kansli d. 22 April 1869, kl 1 e. m.

Utlåtande, i anledning af Kongl. Maj:ts nådiga Proposition, angående förnyadt förslag till normal aflöningsstat och till staten å öfriga utgifter och omkostnader vid Tullverket för år 1870.

(1:a U. A.)

I anledning af det genom nådig Proposition den 31 Januari 1868 till då församlade Riksdags pröfning öfverlemnade förslag till normalstat för Tullverket, att gälla från början af år 1869, uti hvilken stat det för en del af tullpersonalen förut brukliga aflöningsätt medelst uppbördsprovision blifvit utbytt mot tulltjenstemännens aflönande medelst fasta, till siffran i staten utsatta aflöningsbelopp, fördelade i lön och tjenstgöringspenningar, så att för hvarje tjensteman uppförts under förstnämnda titel så stor del af den honom bestådda aflönning, som ansetts böra ligga till grund för den honom efter erhållet afsked tillkommande pension, och återstoden upptagits under titeln tjenstgöringspenningar, anförde Riksdagen, uti underdånig skrifvelse den 13 Maj 1868, bland annat, att den väl funnit sig böra godkänna berörda, af General-tullstyrelsen tillstyrkta och af Kongl. Maj:t gillade förändring i aflöningsättet, men att Riksdagen, enär det, för att ett sådant nytt aflöningsätt skulle kunna vinna tillämpning, fordrades att nuvarande tjensteinnehafvare äfven inginge på den föreslagna staten, ansågo

Bih. till Riksd. Prot. 1869. 4 Saml. 1 Afd. 38 Häft.

nödigt, att tjänstemännen först hördes, huruvida de voro dertill benägne, och att resultatet deraf förelades Riksdagen, innan löneregleringen blefve slutligen fastställd, hvarföre ock Riksdagen, jemte anmälan att den godkänd nyssberörda förslag till stat för Tullverket att gälla för år 1869, tillika underdånigst anhöll, att, sedan de bland Tullverkets tjänstemän, som sina befattningar eller den dem tillagda uppbördsprovision undfått, utan föreläggande att åtnöjas med framdeles skeende annan lönereglering, blifvit hörde, huruvida de på nedan omförmälda vilkor ville ingå på berörda, för år 1869 godkända stat, och sedan utredning skett huruvida tjänstemännens vid Tullverket sportler skulle kunna till Statsverket indragas, Kongl. Maj:t ville för Riksdagen åter framlägga förslag till normalstat för nämnda verk; och hemställde Riksdagen i sådant afseende för öfrigt:

att, dels enär tvekan inom Riksdagen uppstått rörande lämpligheten af nuvarande styrelse-organisationen med departementschefer, ställda emellan den allenabeslutande General-tulldirektören, å ena sidan, samt cheferna för kansliet och de särskilda kontoren, å den andra, samt dels med hänsigt till ett hos Riksdagen väckt förslag, att alla tulldistriktchefs-embetena måtte i mån af inträffande ledigheter indragas, Kongl. Maj:t täcktes besluta, att, derest intill 1869 års riksdag ledighet skulle yppas bland departementscheferna, distriktcheferna eller inom General-tullstyrelsens kansli, kammar- och revisionskontor, dessa tjänster skulle endast på förordnande och tillsvidare tillsättas;

att derjemte förordnas måtte, att, vid tillsättande af öfriga vid Tullverket ledigblifvande befattningar, tjänstemännen skulle tillförbindas underkasta sig den lönereglering, som genom antagande af en normalstat för detta verk framdeles kunde varda af Riksdagen beslutad;

att, då vid flera mindre tullkamrar uppbörden ej motsvarade förvaltningskostnaden, Kongl. Maj:t ville låta tillse om och på hvilka orter indragning af smärre förtullningsplatser kunde ega rum;

hvarförutan Riksdagen i underdånighet meddelade, att densamma i afseende på aflöningsstatens tillämpning beslutit:

att den tjänsteman, som icke före 1868 års utgång hos General-tullstyrelsen anmält sig vilja ingå på de beträffande hans innehafvande tjänst i 1869 års stat upptagna bestämmelser och underkasta sig de nya eller förändrade stadganden, hvilka i fråga om rättighet till pension af Statens medel framdeles kunde varda i vederbörlig ordning till allmän efterrättelse meddelade, samt afsäga sig alla anspråk på sportelersättning, om nuvarande sportler komme att upphöra, skulle vara pligtig att för framtiden, så länge han förblefve vid samma tjänst, åtnöjas med de löneinkomster och den pensionsrätt, hvartill 1868 års stat föranledde;

att, derest de förändringar, som följde af tillämpningen utaf 1869 års stat, icke för framtiden komme att vinna fastställelse, de tjenstemän, som förklarar sig vilja på berörda stat ingå, skulle, om de så önskade och icke åtnöjdes med de löneförmåner, som i den blifvande normalstaten bestämdes, vara berättigade att så väl för år 1869 som framgent åtnjuta de löneinkomster och den pensionsrätt, hvartill 1868 års stat föranledde; samt

att godkännandet af 1869 års stat icke finge anses medföra någon förändring i de vilkor i öfrigt, hvarunder tulltjenstemännen innehade sina tjänster, eller minskning i rättigheten att dem förflytta, vare sig till annan ort eller på pensionsstat, som General-tullstyrelsen nu tillkomme.

I följd häraf har Kongl. Maj:t nu, efter vederbörandes hörande, under den 12 sistlidne Februari uti nådig Proposition (N:o 19) till Riksdagens granskning ånyo framlagt en normalaflöningsstat för Tullverket att gälla från och med år 1870, äfvensom stater för öfriga utgifter och omkostnader vid Tullverket under nämnda år, samtliga dessa stater sådana de blifvit af Kongl. Maj:t för Dess del gillade; dervid Kongl. Maj:t jemväl meddelat, att Kongl. Maj:t, i nådig skrifvelse till General-tullstyrelsen den 7 Augusti nästlidet år, förklarar sig vid inträffande ledighet bland departements- och distriktcheferna, äfvensom andra sådana tjenstebefattningar vid Tullverket, som af Kongl. Maj:t tillsättas, vilja i hvarje särskildt fall taga i nådigt öfvervägande, om och i hvad mån några föreskrifter i anledning af Riksdagens i afseende å dessa tjänsters uppehållande på förordnande gjorda framställning kunde erfordras, samt förständigat Styrelsen att, intilldess en normalstat för Tullverket framdeles blefve fastställd, vid tillsättande af öfriga ledigblifvande tjänster derstädes, tillförbinda tjenstemännen att underkasta sig den lönereglering, som genom denna normalstat stadgades, och hvad tjenstemännen vid General-tullstyrelsens kansli samt kammar- och revisionskontor särskildt anginge, äfven den förändrade tjenstgöringsskyldighet, som framdeles kunde varda föreskrifven; hvarförutan Kongl. Maj:t i den nådiga Propositionen yttrat sig rörande de hos sednaste Riksdag, på sätt här ofvan blifvit förmäldt, väckta frågorna dels om lämpligheten af nuvarande distriktchefs- och departementschefs-befattningars bibehållande, dels om upphörande af smärre förtullningsplatser och dels om indragning till Statsverket af tulltjenstemännens sportler.

I afseende å *distriktchefs-befattningarne* hade General-tullstyrelsen, uti dess i anledning af Riksdagens framställning afgifna utlåtande, anført, hurusom den omständighet, att dessa befattningar tid efter annan från ett större antal minskats till sitt nuvarande ringare, naturligen gifvit anledning till den föreställning, att äfven de distriktchefsposter, om hvilkas afskaffande tillförenej varit fråga, skulle kunna indragas, och att sådant redan

nu kunde låta sig göra. General-tullstyrelsen vore dock på här nedan uppgifna skäl af den mening, att så icke vore förhållandet.

Vid tiden för Styrelsens af Tullverket sednaste organisation år 1825 hade tulldistriktcheferna varit till antalet icke mindre än sex, eller en för hvardera af Gotlands, sydöstra, södra, vestra och norra, samt för inre bevakningsdistrikten. Af befattningarne qvarstodo nu endast de i vestra, södra och sydöstra distrikten, den i sistnämnda distrikt, enligt redan fattadt beslut, likväl icke längre än till dess den nuvarande innehafvaren af distriktchefsplatsen komme att derifrån afgå.

Behöfligheten af dessa embeten vore i General-tullstyrelsens tanke hufvudsakligen beroende på beskaffenheten af sjelfva tullagstiftningen. Vore denna sådan att, på hvad ort och under hvilka förhållanden som helst, oloflig varuförsel beredde lagbrytarens betydande vinst, så torde icke någonstädes en af de dagliga tullbehandlingsbestyren oupptagen öfverbefälhafvare för en talrik bevakningspersonal kunna umbäras, och häraf funne anställdhet år 1825 utaf sex tulldistriktchefer äfven säkerligen sitt fulla berättigande. Inträdde sedermera, såsom med de Svenska tulltaxorna varit fallet, en nästan jemnt fortgående förändring från förbud och öfverdrifna tullsatser till allmän ut- och införsel frihet mot sådana, der tull egde rum, jämförelsevis lindriga afgifter, som de nu i allmänhet gällande, så bortföle ock behovet af dessa chefer på orter, der den med tullförsnillning förenade vinsten icke vidare vore nog stor, att annat än undantagsvis förmå besegra den pligtkänsla och böjelse för laglydnad, som man vore berättigad antaga hos mängden alltid förefinnas. För några tiotal af år tillbaka hörde försök till öfverträdelse af tullförfattningarne på kusterna af Småland och Öland till ordningen för dagen, och sådant torde icke varit en bland de minst verkande anledningarne dertill, att distriktchefen i sydöstra tulldistriktet, hvilken från början var stationerad i Carlshamn och sedermera i Carlskrona, slutligen blef förflyttad till den mera centralt belägna staden Calmar. Med de tullbestämmelser, som under det sednaste årtiondet varit gällande, hade det visat sig, att oloflig införsel af varor på Smålands och Ölands kuststräckor från de Danska och Tyska orter, med hvilka städerna i Calmar län förnämligast egde handelsgemenskap, icke vore att hädanefter befara i någon mån, som gjorde kostsammare bevakningsanstalter der än på rikets nordligare orter behöfliga, och så snart erfarenhet härom vunnits, hade ock det omförmälda beslutet utverkats, att förenämnda län ej vidare skulle af distriktchef öfvervakas, utan med embetets indragning den delen af distriktet, som utgjordes af proviusen Blekinge, förläggas under chefens i södra tulldistriktet embetsverksamhet.

På kusten från Blekingska gränsen mot Småland ända till gränsskilnaden mellan Sverige och Norge vid Idefjorden ställde sig förhållandena helt olika. De på en stor del af denna till utlandet närmare angränsande kuststräcka belägna Svenska handelsplatserna stodo i en, utan afseende på årstid, nära nog oafbruten sjöfartsförbindelse med främmande orter, och utefter hela längden af Öresund egde daglig, att icke säga stundlig kommunikation med Danska landet rum, icke blott med större ångbåtar och segelfartyg, utan äfven medelst roddbåtar, så grundgående, att varulossningar ur dem låte sig verkställas hvar som helst på Svenska kusten. Då städerna här låge på jemförelsevis ringa afstånd från hvarandra, och då förståndarne för de tullplatser, uti och i grannskapet af hvilka tullbevakningspersonalen vore stationerad, naturligen icke egde att utsträcka sin tillsyn och myndighet utanför eget distrikt, skulle, i saknad af tulldistriktchef såsom öfverbefälhafvare, nödvändigt äfven komma att saknas den sammanhållning af bevakningsstyrkan och den enhet i dess användande, hvarförutan det dubbla ändamålet med densamma, att förekomma eller upptäcka oloflig varuinförsel, säkerligen skulle alldeles förfelas, såsom ofta endast beroende på personalens skyndsamma förflyttning, vid inträffande behof, från en till annan för tillfället mera hotad punkt

I betraktande såväl af det nu anförda, som ock, hvad särskildt anginge chefen för vestra tulldistriktet, deraf att i Göteborg, hvarest han vore stationerad, icke blott mångfalden af tullförvaltnings-myndigheterna på stället också forbrade ett gemensamt öfverhufvud, utan äfven den der fallande tulluppbörden, uppgående till omkring en tredjedel af hela rikets, ansetts kräfvä en speciellare kontroll, som af denne distriktchef utöfvades, och visserligen borde ur synpunkten af Statsverkets säkerhet finnas vara väl behöflig; så och enär i Malmö en tilltagande trafik torde inom kort göra en liknande fördelning jemväl der af tullförvaltningsbestyren ändamålsenlig och uppbördsväsendets ställande under närmare uppsigt af distriktchefen likaledes behöflig, hade det af enskild motionär vid sednaste riksdag framställda förslag om jemväl dessa begge distriktchefsembetens indragning, hvilket föranledt Riksdagens begäran om deras uppehållande, i händelse af inträffande ledighet, till en början intill då nästkommande riksdag genom förordnande, syntes General-tullstyrelsen vara mindre välbetänkt och icke böra hvarken vid en blifvande riksdag eller af Kongl. Maj:t under förhanden varande omständigheter vinna vidare afseende

I fråga åter om *departementschefsplatserna* hade General-tullstyrelsen anført, hurusom de ansåge, att Departements-chefernas liksom förmedlande ställning emellan den allenabeslutande General-tulldirektören, å ena, samt kansli- och kontorscheferna, å andra sidan, just innefattade ett giltigt

bevis för platsernas lämplighet. Enär General-tulldirektörens kall fordrade, att han, oförhindrad af ärendenas så att säga mekaniska handläggning, kunde med oafslätlig uppmärksamhet följa och öfvervaka gången af Tullverkets vård och skötsel i det hela, men till kansli- och kontorschefernas deremot hörde att i detalj utreda och till expedition eller annan beslutad eller i allmänhet föreskrifven åtgärd befördra hos General-tullstyrelsen förekommande mål, så hade departements-chefernas uppgift, att på samma gång utöfva en nödig kontroll på de sednares åtgöranden och med den mögenhet i omdöme, hvilken i följd af deras mera omfattande embetsverksamhet borde kunna hos dem förväntas och fordras, ärendena till afgörande hos General-tullstyrelsen föredraga, syntes Styrelsen böra i och för sig göra deras platser icke blott lämpliga och ändamålsenliga, utan äfven nödvändiga; hvarjemte deras åliggande att under General-tulldirektören å de till hvar deras departement hörande ärenden och en hvar särskildt underordnade tulladministrationer hafva speciel vårdnad och uppsigt, icke saknade sin stora vikt vid bedömandet af den uppkastade frågan om embetenas behöflighet. Dessutom och om å ena sidan riktigheten af den anordning icke kunde ifrågasättas, enligt hvilken beslutanderätten i de rent administrativa embetsverken blifvit lagd ensamt i chefens för verket hand, syntes å en annan sida den motvigt mot förhastade beslut, som departementschefernas egenskap af ansvarige, rådgifvande ledamöter vore egnad att åstadkomma i långt högre grad, än omedelbart under verkets chef stående och inför honom föredragande kansli- och kontorstjenstemän, icke heller böra lemnas utan ett i Styrelsens tanke förtjent afseende. I kraft här af och då ärendenas vikt och mångfald icke medgäfvit någon förminskning i Styrelsens tjenstemannapersonal på det hela, utan förändringen, om den vidtoges, säkerligen skulle komma att hufvudsakligen bestå allenast i afskaffandet af de ifrågavarande ledamotsbefattningarnes benämning, hade det syntes Styrelsen, som dessa befattningars, likasom tjensternas i Styrelsens kansli och kontor, tillsättande på ordinarie stat icke heller vid inträffande ledigheter efter tiden för då nästblifvande riksdag borde göras beroende på den till en möjligen aflägsen tidpunkt hänvisade utgången af frågan om förändrad organisation af rikets centrala embetsverk.

Kongl. Maj:t, som funnit hvad General-tullstyrelsen sålunda anfört rörande lämpligheten af att bibehålla distriktschefsbefattningarne i vestra och södra tulldistrikten äfvensom departementschefs-befattningarne hos Styrelsen innefatta fullt öfvertygande skäl för att någon indragning af berörda befattningar åtminstone för närvarande icke bör ifrågakomma, har alltså låtit de för samma befattningar nu bestämda aflöningar fortfarande i aflöningsstaten kvarstå.

Den i ämnet nu lemnade utredning har syntts Utskottet nogsammt ådagalägga, att bibehållandet af distriktchefs-embetena så väl i Malmö som i Göteborg är af verkligt behof påkalladt, och äfven de hos General-tullstyrelsen anställde departements-chefer torde under nuvarande förhållanden kunna anses oundgängligen nödiga; men vid närmare undersökning af sistnämnda befattningar har det syntts Utskottet skäligen kunna ifrågasättas, om icke genom förenkling af göromålen kostnaderna för General-tullstyrelsen skulle kunna nedsättas. Hela tulluppbörden från landsorten levereras för närvarande till Styrelsen, hvars kamererare till följd deraf har om händers samtliga de ingående medlen. Om än dessa numera icke länge i kammarkontoret kvarstadna, måste dock en ständig kontroll betrygga, att medlen i föreskrifven ordning i Riksbanken insättas och denna kontroll, som af kameral-departementschefen utöfvas, måste till ej ringa del taga hans tid i anspråk. Om de från landsorterna inkommande tulluppbördsmedel, hvilka nu från General-tullstyrelsen aflemnas till Statskontoret, i stället blefvo till sistnämnda embetsverk direkte levererade eller i landtränterierna insatta, skulle härigenom medlen tidigare vara för Statsverket tillgängliga och *en* mellanhand i penningförvaltningen undvikas. Redovisningen till General-tullstyrelsen kunde då ske genom Statskontorets kvittenser, hvilka borde omedelbart till styrelsen aflemnas för att sedermera tjena såsom verifikation till de redogörelser, som af uppbördsmännen insändas. En sådan anordning skulle icke kräfva någon förändring i öfriga bestämmelser rörande nämnda redogörelser. Äfven utbetalningar i orterna kunde verkställas såsom hittills genom innehållningar efter föreskrift eller anordning, emedan Statskontoret icke borde hafva med kontrollen att skaffa. — Om på detta sätt kamereraren i General-tullstyrelsens kammarkontor blefve befriad från sysslandet med penningarne och från det dryga uppbördsmanansvaret, bortföлле alldeles behofvet af den kassakontroll, kameral-departementschefen nu utöfvar. Kamererarens göromål skulle i motsvarande mån inskränkas och granskningen af inkommande redogörelser blefve sannolikt det hufvudsakliga göromål, som jemte den förberedande behandlingen af utgiftsfrågor nämnda tjensteman tillkomme. Det synes då som skulle dessa ärenden jemväl kunna af kamereraren hos General-tulldirektören anmälas till pröfning; och då en särskild kamererare omhänderhar revisionen rörande debiteringen af tulluppbörden och alltså måste vara den lämpligaste föredraganden i dessa ärenden, skulle på sådant sätt en särskild departementschef för kameralärenden kunna undvaras.

I öfverensstämmelse med hvad sålunda blifvit anfördt, hemställer Utskottet.

- 1:o att Kongl. Maj:ts nådiga förslag om bibehållande af distriktchefs-befattningarne i vestra och södra tulldistrikten må af Riksdagen godkännas;
- 2:o att Riksdagen jemväl må lemna bifall dertill, att departementschefs-befattningarne inom General-tullstyrelsen nu bibehållas; men
- 3:o att Riksdagen må i underdånighet anhålla, att Kongl. Maj:t behagade låta tillse, om icke genom förändring af gällande föreskrifter rörande leverering af tulluppbörden från landsorten göromålen inom General-tullstyrelsen skulle kunna så förenklas, att kameral-departementschefen kunde umbäras, samt att Kongl. Maj:t i sådant fall täcktes för nästsammanträdande Riksdag framlägga förslag om den förändring i Styrelsens sammansättning, som deraf kan föranledas; och, i händelse under tiden nämnda tjänst skulle blifva ledig, densamma endast på förordnande tillsätta

Likaledes har Kongl. Maj:t, med afseende å hvad General-tullstyrelsen yttrat i fråga om *indragning af smärre förtullningsplatser*, funnit någon så beskaffad åtgärd icke för närvarande vara af omständigheterna påkallad, eller med någon egentlig besparing i kostnad kunna ega rum. vare sig i afseende på de af Riksdagen särskildt anmärkta Gotländska landthamnarne eller andra förtullningsplatser; och Utskottet får, med hänseende till hvad General-tullstyrelsen rörande denna fråga (pag. 7—10) anført, tillstyrka,

- 4:o att Riksdagen må Kongl. Maj:ts nådiga förslag i denna del bifalla.

Vidkommande förslaget om indragning af tulltjenstemännens *sportler* hade General-tullstyrelsen ansett indragning af lösen för fullmagter och resolutioner samt sigillpenningar utan olägenhet kunna ega rum, men deremot af anförda skäl (pag. 10—16) ansett öfriga Tullverkets tjenstemän nu tillkommande sportler böra fortfarande få till bemälda tjenstemän utgå; dervid Styrelsen beträffande *auktionsprovision* andragit, hurusom ändamålet att Kronans fördel skulle vid skeende försäljningar blifva desto sorgfälligare tillgodosedd, kunde antagas hafva utgjort egentliga anledningen till bestämmande såsom sportel åt auktionsförrättaren af viss procent å försäljningssumman. Denna inkomst hade annorstädes än i Stockholm och Göteborg icke uppgått till något betydligare belopp, men vore af så stor föränderlighet, att då till exempel, efter hvad upplyst blifvit, densamma i Stockholm på sednare tiden utgjort i medeltal årligen omkring 2,000 R:dr, hade

hade den under år 1867 derstädes icke bestigit sig till mer än 270 R:dr 55 öre, under det att denna sportel samma år i Göteborg, med ungefär lika stor varuförtullning som Stockholm, uppgått till 3,107 R:dr 17 öre. Den ojemförligen större delen af ifrågavarande provision, hvilken i nu omförmälda begge städer tillfölle innehafvarne af de förenade konfiskationsinspektors- och tullkassörs-befattningarne, men å öfriga tullplatser dessas föreståndare eller i allmänhet dem, som förrättade auktionen, inflöte för försäljning af sjöskadadt gods. Antagligt vore emellertid, enligt Styrelsens tanke, att denna inkomst komme med tiden att väsendtligen nedgå, nemligen i den mån äfventyret af sådan varuförskämning måste förminskas i följd af det tilltagande användandet äfven för godstransporter af säkrare och mera snabbgående ångbåtar i stället för de af ogynsam vind och väderlek mera beroende och derigenom för sjöskador mera blottställda segelfartygen. De delar åter af denna provision, som utginge för konfiskeradt och för strandvraksgods, och hvilka äfven blifvit genom särskilda författningar tjenstemännen medgifna, lemnade i samma mån endast ringa inkomst, under det att denna, genom försäljningarnes verkställande ofta på aflägsna platser och genom bestyret med fördelning af beslagareandelar, bergarelöner, m. m. vore att anse såsom välberättigad.

Någon indragning till Statsverket af dessa begge sednare slag af auktionsprovision syntes ej böra ega rum, och icke heller af provisionen för försålda sjöskadade varor, dels emedan den, lika med provisionen för andra försäljningar, utgjorde en ändamålsenlig uppmuntran till beredande dervid af Kronans bästa, dels ock, hvad Stockholm och Göteborg anginge, derföre, att denna inkomst, äfven oaktadt dess stora föränderlighet och tillfälliga beskaffenhet, blifvit af Styrelsen vid afgifvande af sednaste förslag till normalstat ansedd innefatta en oundgängligen behöflig tillökning i de för konfiskations- och kassörsbefattningarne uti nyssnämnda städer ifrågasatta sedermera af Riksdagen och Kongl Maj:t för år 1869 beviljade ordinarie aflöningsbelopp. På dessa tjenstemän hvilade nemligen, med afseende å beskaffenheten af deras befattningar och betydelsen af de allmänna medel de innehade, i ansvarighetshänseende fullkomligt lika stort förtroende, som på de i dessa städer anställda uppbördstullförvaltare, under det att å dessa sednare, om ock vida större penningebelopp gingo genom deras händer, kontrollen mot kassaförskingring likväl med ojemförligt större noggrannhet kunde föras, än å de förra, enär uppbördstullförvaltaren med de till honom ingående medel endast hade levereringar, men icke såsom tullkassören några till tiden ofta obestämda utbetalningar att fullgöra. Aflöningen för tullkassören i Stockholm och i Göteborg syntes derföre visser-

ligen ingalunda böra vara väsendtligen lägre än för den förra, men hade, just med hänsigt till ifrågavarande sportelinkomst, af Styrelsen vid förenämnda tillfälle föreslagits till belopp, som med icke mindre än 1,500 R:dr understiger den för uppbördstullförvaltaren, och hade derföre General-tullstyrelsen, som icke funnit sig nu böra häruti tillstyrka ändring, endast ansett sig, med anledning af den väckta frågan om sportelindragning, föranlåten hemställa, att, om sagda provision skulle finnas böra till Statsverket öfverflyttas, den fixa aflöningen för konfiskations-inspektors- och tullkassörstjenserna i Stockholm och Göteborg måtte höjas med åtminstone 1,000 R:dr, samt dervid ordinarie lönen bestämmas till 3,000 R:dr och tienstgöringspenningarne till 2,000 R:dr.

Kongl. Maj:t, som, i öfverenstämmelse med General-tullstyrelsens hemställan, föreslagit att indragning af den hos Styrelsen fallande lösen för fullmagter och resolutioner äfvensom sigillpenningar måtte, på sätt i likartadt fall blifvit genom nådiga Kungörelsen den 7 Mars 1835 förordnad för Kongl. Maj:ts Kansli, verkställas medelst omförmälda afgifters utbytande emot motsvarande stämpelpappersafgift, har, beträffande öfriga ifrågavarande sportler, funnit, i betraktande af hvad Styrelsen i afseende derå anført, någon indragning af samma sportler nu icke böra ega rum, med undantag af auktionsprovision för försäljning af sjöskadadt gods, i afseende å hvilken provision något giltigt hinder för dess indragning till Statsverket syntes Kongl. Maj:t icke förefinnas. Då emellertid General-tullstyrelsen upplyst, att ifrågavarande provision vid uppgörande af normalstats-förslaget tagits i beräkning såsom en oundgängligen behöflig tillökning i aflöningen för innehafvarne af de förenade konfiskations-inspektors- och tullkassörbefattningarne i Stockholm och Göteborg, så ansåge Kongl. Maj:t indragning af berörda provision icke kunna ske, utan att åt nämnde båda tjenstemän bereddes godtgörelse för hvad de genom en sådan indragning skulle i inkomster förlora, hvarföre ock den för hvardera i General-tullstyrelsens statsförslag uppförda aflöning blifvit af Kongl. Maj:t ökad med 500 R:dr i lön och 500 R:dr i tienstgöringspenningar, så att bemälde båda tjenstemän skulle hvar för sig i aflöning erhålla 5,000 Riksdaler.

Utskottet får, med hänseende till hvad i denna fråga förekommit, tillstyrka, 5:o att Riksdagen måtte godkänna hvad Kongl. Maj:t föreslagit derom, att ej mindre den hos General-tullstyrelsen fallande lösen för fullmagter och resolutioner äfvensom sigillpenningar, än äfven auktionsprovision för försäljning af sjöskadadt gods må till Statsverket indragas, men öfriga sportler, som för närvarande tullverkets tjenstemän tillkomma, fortfarande få till dem utgå.

Uti en inom Andra Kammaren väckt motion (N° 245) har Herr *Ola Lassel* föreslagit, det måtte Riksdagen för sin del besluta, att kustchefsbefattningarne i Halmstads, Helsingborgs norra och södra fördelningars, Malmö, Ystads samt Carlskrona tullkammaredistrikter indragas vid nuvarande kustchefers afgång samt att kustchefernas göromål överflyttas till lämpliga tullkammare för att af dessas förvaltare verkställas; men då Utskottet, i motsats mot motionären, anser den kustcheferna åliggande uppsigt och kontroll öfver kustbevakningen under nuvarande förhållanden vara af allt för stor vigt att kunna undvaras, hemställer Utskottet,

6:o att Herr *Ola Lassons* omförmälda motion må af Riksdagen lemnas utan afseende.

Det af Kongl. Maj:t nu framlagda förslag till *normalstat för tullverkets embets- och tjänstemän samt betjente* är lika med det för innevarande år tillämpade, med undantag dels af den för konfiskations-inspektors- och tullkassörstjänsterna i Stockholm och Göteborg uppförda ersättning för auktionsprovision, dels deraf att åtskilliga tjänster med ett sammanräknadt lönebelopp af 5,000 R:dr blifvit till indragning upptagna, dels ock deraf att för öfvergångsaflöning ett särskildt anslag blifvit beräknadt. Detta förslag till normalstat har Utskottet egnat en sorgfällig granskning, hvilken dock ej kunnat innebära pröfning af alla förslagets detaljer, enär Utskottet icke kan om affärsrörelsen och deraf beroende förtullnings- och bevakningsförhållanden ega den noggranna kännedom, som erfordras för att kunna rätt bedöma huru många tjänstemän af olika grader och löneklasser, som kunna vid hvarje särskild station vara erforderliga. En sådan kännedom kan icke heller hos Riksdagen förutsättas och Utskottet anser af sådan anledning Riksdagen icke böra inlåta sig på ett specifikt bestämmande af personalstat för hvarje särskild tullstation, helst många på allmänna rörelsen inverkan förhållanden nödvändigtvis framkalla täta vexlingar i behofvet af förtullnings- och bevakningspersonal, hvilka göra det olämpligt att för denna personal fastställa en normalstat i den mening, att tjänstemän och betjening vid hvarje tullplats derigenom skulle till antalet bestämmas. Ordmandet af dessa förhållanden, bestämmandet af den tillökning i personal, som vid den ena stationen kan erfordras, under det att vid en annan en minskning kan ega rum, torde böra åt Kongl. Maj:t öfverlemnas, sedan aflöningsbeloppen för de särskilda tjänstegraderna blifvit bestämda och ett anslag för aflöning åt förtullnings- och bevakningspersonalen af Riksdagen till beloppet fastställt.

Utskottet anser sig dock af flera skäl icke kunna föreslå Riksdagen att till grund för ett sådant bestämmande af aflöningen för nämnda personal taga den af Kongl. Maj:t framlagda normalstaten. På denna upp-

tagas nemligen lönebelopp, uppgående till vid pass 45,000 R:dr för åtskilliga inloppsstationer, vid hvilka större delen af tjänstepersonalen ansetts kunna indragas, så snart ny tullstadga hunnit utfärdas. Vidare äro visserligen omkring 100 tjänstebefattningar föreslagna till indragning, men det synes Utskottet, som vore det oaktadt på ett och annat ställe upptagen en talrikare personal, än som numera kan vara af behof påkallad. Jemväl har Utskottets uppmärksamhet fästats vid den icke obetydliga lönetillökning, som enligt normalstaten skulle, i jemförelse med 1868 års stat, tillkomma åtskilliga tjänstemän och betjente, ehuru för flere af dem hvarken stigande förtullning på tjänstgöringsorten eller eljest ökad rörelse derstädes synts gifva skäl原因 till en sådan åtgärd. Denna löneförhöjning utgör sammanräknad ej mindre än omkring 90,000 R:dr. Af skäl, som här ofvan blifvit antydda, har likväl Utskottet ansett sig icke böra vidtaga den speciela revision af lönebeloppen, som synes erforderlig, utan torde det vara lämpligare att Riksdagen derom hos Kongl. Maj:t gör underdånig framställning.

Vid en sådan revision af förslaget till normal-aflöningsstat torde äfven andra förhållanden böra uppmärksammas. Den i förslaget upptagna fördelning af lönebeloppen i lön- och tjänstgöringspenningar synes icke vara uppgjord efter några bestämda grunder, hvarförutan inom flera tjänstegrader förefinnes en alltför stor mångfald af lönekatégorier, hvilken på pensionsförhållandena menligt iuverkar. Detta missförhållande ökas ännu mera då af de ålderstillägg, hvilka på vissa stationer tjänstemän och betjente af åtskilliga grader förunnats, en del tilläggas sjelfva lönen. Häraf uppkommer, att då för en del tjänstemän tjänstgöringspenningarne uppgå till häften af hela lönebeloppet, de åter för andra utgöra endast 1/9:del af samma belopp, hvarigenom pensionerna för samma grader blifva, utan synbar anledning, olika bestämda.

Då Utskottet således icke kunnat tillstyrka Riksdagen, att nu fastställa någon normalstat för förtullnings- och bevakningspersonalen samt, vid sådant förhållande och med hänseende till hvad under punkten 3 här ofvan blifvit föreslaget, det icke synes lämpligt att den delen af normalstaten, som afser General-tullstyrelsens aflöning, nu skulle till särskild pröfning företagas, hemställer Utskottet.

7:o att Riksdagen måtte, med tillkännagifvande, att den vid granskning af Kongl. Maj:ts nådiga förslag om reglering af tullpersonalen och dess aflöning funnit sig icke kunna antaga samma förslag såsom grund för en normalstat för Tullverket, i underdånighet anhålla, att Kongl. Maj:t behagade låta samma förslag undergå ytterligare gransk-

ning i ändamål att en mot 1868 års stat förhöjd kostnad för förtullnings- och bevakningspersonalens aflönande måtte, så vidt möjligt är, undvikas, att lönerna måtte jemnare ordnas inom hvarje tjenstegrad och aflöningen i öfrigt genom tjenstgöringspenningar afpassas efter göromålens mängd och beskaffenhet, samt ålderstillägget, der sådant gifves, i allmänhet tilläggas tjenstgöringspenningarne.

- 8:o att Riksdagen emellertid må medgifva, att under år 1870 den för innevarande år fastställda aflöningsstat, med de i det nu framlagda förslaget vidtagna förändringar, må fortfarande tillämpas under de vilkor i öfrigt, som vid sistlidna riksdag bestämdes.
- 9:o att Riksdagen alltså må under nedannämnda rubriker anvisa för år 1870 följande af Kongl. Maj:t åskade belopp, nemligen:

a) Ordinarie aflöningsstat	1,304,563: 50.
b) Öfvergångs-aflöningsstaten	78,380: ---
c) Öfvergångsstaten för uppboråsprovision: <i>förslagsanslag</i>	60,000: ---
d) Ålderstilläggsstaten; <i>förslagsanslag</i>	98,000: ---
e) Indragningsstaten: <i>förslagsanslag</i>	95,000: ---

Förslagsanslaget till *Pensionsstaten för årskedade tjenstemän och betjente*, i innevarande års stat uppfördt med 159,000 R:dr, är nu af Kongl. Maj:t upptaget till 156,000 R:dr.

Utskottet, som mot beräkningen af detta belopp icke haft något att erinra, har ansett sig böra fästa Riksdagens uppmärksamhet derpå, att pensionsvilkoren för Tullverkets personal icke öfverensstämja med de för öfrige civile tjenstemäns pensionering gällande vilkor. Enligt äldre stadganden äro civile tjenstemän i allmänhet till pension berättigade, då de antingen vid 70 års ålder tillbragt minst 30 år i oafbruten tjenst, eller vid 65 års ålder och vid pass 40 års tjenstetid styrkt sig vara till helsan försvagade. De vid Tullverket anställde embets- och tjenstemän samt betjente äro deremot berättigade: a) till *hel pension, motsvarande hela ordinarie lönebeloppet*: de, som i och för tjensten blifvit genom yttre våld eller andra styrkta olyckstillfälligheter skadade till lemmar och helsa och dymedelst befinnas oförmögne till vidare tjenstgöring, samt de, hvilka, efter redlig och trogen tjenst i sammanräknade 30 års tid, hunnit öfver 60 års ålder; b)

till *trefjerdedels pension*: de, som antingen upphunnit 60 lefnadsår, men icke tjenat i 30 år, eller tjenat i 30 år, men icke uppnått 60 års ålder; c) till *half pension*: de, som före uppnådda 60 lefnadsår, tjenat i minst 25 år, samt de, som vid en lägre ålder och efter kortare tjenstetid äro till erforderlig tjenstgöring oförmögne och tillika utmärkt sig genom skicklighet och pålitlighet; och d) till *en fjerdedels pension*: de, som efter kortare tjenstetid funnits till erforderlig tjenstgöring oförmögne, derest i öfrigt icke skäl förekommit till deras lagliga skiljande från Tullverket utan pension.

Om än det icke kan bestridas, att åtskilliga befattningar vid Tullverket äro af beskaffenhet att påkalla kroppsanstängningar, som föranleda en lägre pensionsålder, äro å andra sidan vid många tjänster göromålen alldeles likartade med dem, som äligga öfrige civile tjänstemän, och det synes Utskottet således både rättvist och billigt, att pensionsvilkoren för tullstatens personal bringas till öfverensstämmelse med de allmänna stadgandena i detta hänseende, der ej särskilda förhållanden påkalla undantag.

Utskottet hemställer alltså,

10:o att Riksdagen må bevilja det till Pensionsstaten för Tullverkets afskedade tjänstemän samt betjente äskade förslagsanslag, 156,000 R:dr; och

11:o att Riksdagen må besluta, att de tjänstemän, som genom tillämpning af den nya normalstaten erhålla ökad aflöning, äfvensom de, hvilka hädanefter i Tullverkets tjänst antagas eller befordras, icke må åtnjuta pensionsrätt efter andra grunder i afseende på lefnadsålder och tjenstetid, än dem, som för rikets civile tjänstemän i allmänhet äro stadgade; men att, om i särskilda fall andra vilkor för pensionsrätt kunna finnas erforderliga, Kongl. Maj:t täcktes derom vid nästkommande riksdag framställa nådigt förslag.

Vidare har Kongl. Maj:t såsom förslagsanslag till *Pensionsstaterna för aflidne tjänstemäns och betjentes i fattigdom efterlemnade enkor och barn* beräknat ett belopp af 30,000 R:dr.

Utskottet har härvid icke haft annat att erinra, än att då pensionsvilkoren icke varit föremål för Riksdagens bedömande och det äskade beloppet, vid jämförelse med tjänstemännens antal, otvifvelaktigt är högre än som motsvarar det anslag, hvilket af statsmedel utgår till Civilstatens Pensionskassa för pensionering af deri delaktiga tjensteinnehafvares enkor och barn, förevarande anslag synes åtminstone böra inom det uppgifna beloppet begränsas; hemställande alltså Utskottet,

- 12:o att ett belopp af 30,000 R:dr må, såsom bestämdt anslag, anvisas till Kongl. Maj:ts disposition för pensionering af aflidne tjänstemäns och betjentes vid Tullverket i fattigdom efterlemnade enkor och barn.

Hvad angår det af Kongl. Maj:t främställda förslag i afseende på *omkostnadsstaten*, har Utskottet icke haft något att deremot erinra, utan tillstyrker.

- 13:o att anslaget för Tullverkets omkostnadsstat må till det af Kongl. Maj:t beräknade belopp 175,056 R:dr 50 öre bestämmas.

Slutligen får, i följd af hvad här ofvan blifvit illstyrkt och föreslaget, Utskottet hemställa,

- 14:o att under rubrik »*Tullverket*, förslagsanslag att af tullmedlen direkte utgå», må å Riks-statens Sjunde Hufvudtitel få uppföras för år 1870 det utaf Kongl. Maj:t äskade belopp 1.997,000 R:dr.

Stockholm den 22 April 1869.

På Stats-Utskottets vägnar:

Arvid Fr:son Posse.

Reservationer:

vid 1:sta punkten (angående bibehållande af distriktchefsbefattningarne) och 6:te punkten (angående ifrågasatt indragning af kustchefsbefattningar) af Herr A. W. Björck, hvilken såsom sin reservation åberopade 1:sta Utgifts-afdelningens förslag till utlåtande, så lydande:

»De af General-tullstyrelsen anförda, här ofvan omförmälda motiver för bibehållandet af distriktchefsplatserna synas otvetydigt ådagalägga, att deras verksamhet hufvudsakligen afser ledningen af och uppsigten öfver den yttre bevakningen. Det var väl äfven från en sådan uppfattning sedanaste Riksdag utgick, då den ifrågasatte dessa befattningars indragning.

Då emellertid det torde medgifvas, att olofflig varuinförsel numera -- med undantag af de obetydliga kvantiteter, som kunna af skeppare och sjöfolk eller resande till egen förbrukning medföras, — i allmänhet icke bedrifves i någon större omfattning, eller såsom yrke, utom å kuserna af Skåne och möjligen sydligare delen af Halland, lärer den verksamhet, som en i Göteborg förlagd distriktschef kan till hämmande af sådan varuinförsel utveckla, icke kunna vara af synnerligt värde. Snarare torde det befinnas vara en hinderlig omgång, att alla rapporter och ordres skola passera distriktschefens expedition. För ernående af ett lyckligt resultat i afseende på hämmande och upptäckande af olofflig varuinförsel erfordras i främsta rummet en fullt pålitlig bevakningspersonal, som är nogt bekant med ortens förhållanden i fråga om såväl lokal som personer, och samverkan emellan denna personal bör åstadkommas direkt och utan all omgång. Den nödiga kontrollen utöfvas otvifvelaktigt både säkrast och lättast å hvarje plats af närmaste tullkammare. Om i Skåne, der en större bevakningspersonal fortfarande kan åtminstone vissa tider af året vara erforderlig, någon särskild kontrollerande och ledande myndighet må vara af behof påkallad, bör denna befattning lämpligen uppdragas åt en person, vid hvars tillsättande afseende uteslutande fästas vid de egenskaper, som för en sådan yttre tjänstgöring erfordras. Då det största antalet af bevakningspersonalen består af kustvakter, och dessa, till följd af tjänstens beskaffenhet, ofta måste handla på egen hand, samt detta ännu mera är fallet med deras närmaste befäl, kustsergeanterna, kan det icke vara någon fördel att mellan dessa sistnämnda och högste befälhafvaren hafva ännu en mellanhand, som skiljer honom från den omedelbara beröringen med de verkställande. Emellan dessa inbördes lärer en omedelbar samverkan i vanliga fall vara regel, och der utomordentliga förhållanden påkalla enhet i åtgärder inom olika distrikter, bör befälhafvaren sjelf taga saken i egen hand. Dertill måste han vara fullt lämplig; och om han är det, skall han ock med framgång kunna utföra sitt uppdrag, dock endast under vilkor, att hela hans tjänstgöring är så anordnad, att han sjelf kan nogt känna den personal, han för verkställigheten har till sin disposition.

Utskottet bör här omförmåla en af Herr *Ola Lasson* inom Andra Kammaren väckt motion (N:o 245), deruti föreslagits, att Riksdagen för sin del behagade besluta, att kustchefsbefattningarna i Halmstads, Helsingborgs norra och södra fördelningar, Malmö, Ystads samt Carlskrona tullkammaredistrikter skulle indragas vid nuvarande kustchefers afgång, samt kustchefernas göromål öfverflyttas till lämpliga tullkammare för att af desas förvaltare verkställas.

Inom

Inom Halmstads tullkammaredistrikt torde, om distriktchefsplatsen i Göteborg indroges, en kustchef ännu kunna vara erforderlig, men inom Skåne deremot skulle en person i den ställning Utskottet nyss antydt, hvilken, med högre aflöning, hade befälet öfver hela kustbevakningen inom provinsen, otvifvelaktigt göra de nuvarande kustchefsbefattningarne derstädes öfverflödiga; och den fåtaliga bevakningspersonal, som numera må anses nödvändig inom Blekinge, bör kunna ställas under befäl af närmaste tullkammare.

General-tullstyrelsen har visserligen i afseende å chefen för vestra tulldistriktet anført, att i Göteborg, hvarest han vore stationerad, icke blott mångfalden af tullförvaltningsmyndigheterna på stället också fordrade ett gemensamt öfverhufvud, utan äfven den der fallande tulluppbörden, uppgående till omkring en tredjedel af hela rikets, ansetts kräfva en speciellare kontroll, som af denne distriktchef utöfvades. Såvidt Utskottet af den för distriktcheferna utfärdade instruktion kunnat inhemta, är dock bemälda embetsman icke i besittning af den magt, att han kan öfver tullförvaltningsmyndigheterna utöfva något förmanskap, som vare sig för det allmänna eller för trafiken är af någon vigt, och med nutidens lättade kommunikationer skulle det väl icke ens vara lämpligt att emellan bemälda myndigheter och General-tulldirektören bilda en särskild instans. I fråga om uppbörden torde utan särskild kostnad en ständig och direkt kontroll både kunna och böra anordnas, till vida större säkerhet än den som kan af distriktchefen utöfvas.

Af dessa skäl och då obehöfligheten af distriktchefsembetet i sydöstra distriktet äfvensom den der anställde sekreterare och tullfiskal är af vederbörande medgifven, torde tulldistriktchefsbefattningarne redan nu kunna indragas och deraf följer jemväl indragning af de hos hvardera distriktchefen anställda en sekreterare och en väktmästare äfvensom anslag till en e. o. kanslist och till skrifbiträde.

De af Utskottet sålunda ifrågasatta förändringar skulle i det framlagda förslaget till *aflöningsstat* föranleda minskning med följande belopp, nemligen:

inom <i>vestra</i> distriktet,	
för 1 Distriktchef	8,000: —
” 1 Distriktchefs-sekreterare och tullfiskal	2,500: —
” 1 Vaktmästare	700: —
” 1 e. o. Kanslist	600: —
	Transport 11,800: —

	Transport	11,800: —	
inom södra distriktet:			
för 1	Distriktchef	7,500: —	
» 1	Distriktchefs-sekreterare och tullfiskal	2,500: —	
» 1	Vaktmästare	700: —	
»	skrifvarebiträde	400: —	
» 4	Kustchefer à 2,500	10,000: —	
» 1	Kustchef	2,550: —	35,450: —
hvaremot aflöningsstaten komme att ökas dels med			
de enligt 1868 års stat uppförda aflöningsbelopp			
för	Tullfiskalen i vestra distriktet	1,800: —	
»	dito i södra dito	1,200: —	
<i>dels</i> ock med aflöningen för den tjänsteman, som			
skulle erhålla befälet öfver den yttre tullbevakningen			
i Skåne, hvilken aflöning Utskottet föreslår			
till 3,500 R:dr i lön, 1,500 R:dr i tjänstgörings-			
penningar och 1,000 R:dr såsom ersättning för			
resekostnader, eller tillhopa			
		6,000: —	9,000: —
hvadan nedsättningen i aflöningsstatens anslag kom-			
me att utgöra			
			26,450: —
Vidare bör minskning jemväl ega rum <i>dels</i> i anslaget till <i>öfvergångs-</i>			
<i>aflöningsstat</i> med de för distriktchefen i <i>sydöstra</i> distriktet samt den hos			
honom anställda sekreterare å nämnda stat uppförda belopp tillhopa 6,400			
R:dr, och <i>dels</i> i förslagsanslaget till <i>öfvergångsstaten för uppördsprovision</i>			
med de belopp, som för närvarande beräknas utgå till de distriktchefer,			
hvilka åtnjuta sådan aflöningsförmån, eller dem i Göteborg och Malmö, med			
tillhopa i rundt tal 12,000 R:dr			
Å indragningsstaten skulle deremot komma att uppföras de för nedan-			
nämnde personer under rubriken «lön» i 1868 års stat upptagna belopp,			
nemligen:			
för	Distriktchefen i vestra distriktet	3,600: —	
»	Distriktchefs-sekreteraren derstädes	1,200: —	
»	Vaktmästaren	450: —	
»	Distriktchefen i södra distriktet	3,600: —	
»	Distriktchefs-sekreteraren i sistnämnda distrikt, hvilken tilli-		
	ka är tullfiskal och, enligt hvad Utskottet inhemtat, blif-		
	vit till förstnämnda befattning utnämnd med vilkor att		
	underkasta sig reglering efter fastställd normalstat, lärer		
	Transport	8,850: —	

	Transport	8,850: —
	således något berättigande att, efter indragningen bibehålla sin sekreterarlön icke förefinnas.	
för	Vaktmästaren derstädes	450: —
»	5 Kustchefer à 1,500 R:dr	7,500: —
»	Distriktchefen i sydöstra distriktet	3.600: —
»	Distriktchefs-sekreteraren och tullfiskalen derstädes	1,200: —
	eller tillhopa R:dr	21,600: —

I enlighet med de åsigter Utskottet häröfvan uttalat, hemställer nu Utskottet.

1:o att Riksdagen må i underdånighet anmäla,

a) att Riksdagen icke kunnat bifalla Kongl. Maj:ts nådiga förslag om bibehållande af distriktchefs-befattningarne, utan beslutit att samtliga dessa embeten, jemte dervid anställda expeditioner, böra vid slutet af innevarande år indragas; och

b) att Riksdagen ansett indragning vid nyssnämnda tid jemväl böra ega rum af samtliga kustchefsplatserna i Skåne äfvensom af den i Carlskrona tullkammaredistrikt anställda kustchef;

c) att Riksdagen för den tjänsteman, som af Kongl. Maj:t kunde blifva förordnad att utöfva högsta befälet öfver den yttre tullbevakningen i Skåne, uppfört i normalstaten en summa af 6,000 R:dr, att utgå med 3,500 R:dr såsom lön, 1,500 R:dr såsom tjänstgöringspenningar och 1,000 R:dr såsom ersättning för resekostnader;

d) att de tjänstemän, som innehafva förenämnda indragna tjänster, skola å indragningsstat undfå de dem, enligt 1868 års stat, under rubriken »lön» tillkommande belopp.»

vid 3:dje punkten (angående underdånig skrifvelse om förändradt ordnande af General-tullstyrelsen) utaf Grefve *L. af Ugglas*.

vid 7:de punkten (angående underdånig hemställan om utarbetande af nytt förslag till aflöningsstat) af Herr *A. W. Björck*, som ansåg ålders-tilläggsaflöningen böra upphöra och af sådan anledning, — under åberopande af ett utaf 1:sta Utgifts-afdelningen afgifvet förslag till yttrande i ämnet, så lydande: »Då genom den nya aflöningsstaten löneförmånerna för ifrågavarande tjänstemän samt öfver- och underbetjente äro bestämda till sådana belopp, att de kunna anses utgöra tillräcklig godtgörelse för deras arbete, synes giltig anledning icke vara för handen, att fastställa för tull-

verket en aflöningsgrund, som, om än goda skäl kunna för densamma anföras, redan nu föranleder betydliga utgifter och, vidare tillämpad, skall blifva för Statsverket särdeles betungande, helst det ligger i sakens natur, hvad ock erfarenheten i andra fall visat, att sedan en sådan anordning af aflönningen blifvit vidtagen, den måste alltmera utsträckas, — yrkade att orden: »samt ålderstillägget, der sådant gifves, i allmänhet tilläggas tienstgöringspenningarne,» utbytas mot orden: »så att den särskilda förmånen af ålders-tillägg må kunna upphöra.»